

عنوان مقاله:

بی توجهی به گردشگری روستایی و عشایری با توجه به وجود اقوام و طوایف مختلف در کشور و عدم توسعه ی روستاهای هدف گردشگری

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی توسعه کشاورزی، منابع طبیعی، محیط زیست و گردشگری ایران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

حسین قربانی - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته مدیریت جهانگردی- گرایش بازاریابی جهانگردی، دانشگاه علامه قزوینی قزوین، شهر زنجان

ناصر حمیدی - استادیار دانشگاه علامه قزوینی، عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد قزوین

خلاصه مقاله:

گردشگری پدیده ای نو شناخته می شود که از نیمه ی سده ی بیستم به تدریج همگام با گسترش آن در فضاهای روستایی وارد ادبیات علمی مطالعات روستایی شده است . این روند نخست از کشورهای توسعه یافته ی اروپایی و آمریکای شمالی آغاز گردید و در دو دهه ی اخیر مورد توجه پژوهشگران و مسئولان توسعه ی روستایی کشورهای در حال توسعه و از جمله ایران واقع شده است . بررسی های به عمل آمده در این پژوهش نشان میدهد که پیشینه ی این موضوع در ایران به آغاز دهه ی 1380 باز می گردد و در چند سال گذشته رشد قابل ملاحظه ای در محافل علمی - دانشگاهی یافته است . مجموعه ی مطالعات انجام شده قابل تقسیم به پنج محور برنامه ریزی و توسعه ی گردشگری، آثار و پیامدهای گردشگری، ارزشگذاری اقتصادی گردشگری، تحلیل گسترش جغرافیایی و سنجش پایداری گردشگری است 66.17 درصد از کل مطالعات انجام شده دارای روش شناسی کمی است . مهم ترین اشکال مطالعه شده شامل گردشگریخانه های دوم و طبیعت گردی می شود. در حالی که شاخص های زیادی برای سنجش رشد و توسعه وجود دارد، ابهام در مورد چگونگی بهترین راه اندازه گیری توسعه گردشگری در مناطق روستایی وجود دارد . تفکر کنونی بر ویژگی خاص تاکید دارد ویژگی های یک مکان مشخص و منشور اروپایی برای گردشگری پایدار در مناطق حفاظت شده نیاز به فرایندهای مشارکتی در توسعه محلی را نشان می دهد . در این مطالعه به بررسی امکان اندازه گیری کمی بین نقاط ضعف، نقاط قوت، تهدید و فرصت های مرتبط با برنامه های توسعه در جامعه میزبان پرداخته شد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/972035>

